

Arrest

nr. 206 684 van 11 juli 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Nederlandse nationaliteit te hebben.

Op 31 augustus 2017 diende verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 26 februari 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing, zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 28/02/2017 werd ingediend door:

Naam: A.C.L.V.

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum: [...]1989

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister : [...]

Verblijvende te: [...] 2400 MOL

+ minderjarige kinderen: A.J.J. ([...]) – A.J.E. ([...])

A.J.S. ([...])

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 31/08/2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980) in. Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: een ziekteverzekering, een bewijs van haar studiefinanciering, een aanvraag voor kinderbijslag, een print van haar rekeningoverzicht met stortingen door R.S. (haar partner), een inschrijvingsbewijs van een onderwijsinstelling in Nederland en interimcontracten.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980) moet betrokkene aantonen dat zij over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze inkomsten moeten overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid van de wet van 15/12/1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer gekeken wordt naar de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Uit het voorgelegde inschrijvingsbewijs van het Albeda College te Rotterdam kan worden afgeleid dat betrokkene in Nederland studeert. Verder legt betrokkene een bewijs van haar studiefinanciering voor. Echter diende vastgesteld te worden dat de verkregen studiefinanciering onvoldoende hoog is om te voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid van de wet van 15/12/1980. Aan de hand van de vermelde bedragen van de studiefinanciering moet besloten worden dat betrokkene, heden en naar de toekomst toe, niet kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen (rekening houdend met de gezinslast).

Voorts legt betrokkene nog een print voor van haar rekeningoverzicht waarop melding wordt gemaakt van stortingen door dhr. R. S. (haar partner). Hierbij kunnen we echter opmerken dat deze gegevens dateren van 2016 en bijgevolg achterhaald zijn. Nergens uit het dossier kan blijken dat dhr. S. momenteel nog aan het globale gezinsinkomen bijdraagt. Tot slot legt betrokkene nog enkele dagcontracten uit interimtewerkstelling voor. Ze laat het echter na om hiervan loonfiches voor te leggen, zodat we niet kunnen vaststellen welke inkomsten zij hieruit bijkomend verwerft. Bovendien blijkt uit nazicht van de RSZ-databank d.d. 21/02/2017 dat deze tewerkstelling reeds werd beëindigd op 02/12/2017 en bijgevolg achterhaald is. Derhalve kan dit bewijsstuk niet weerhouden worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Bij gebrek aan bewijs kan bijgevolg niet vastgesteld worden dat betrokkene heden nog over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Gewoonweg veronderstellen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zonder over enig concreet bewijs te beschikken, is geen optie. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden vastgesteld dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 te kunnen verkrijgen.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen niet erkend worden. Er kan voor de kinderen dan ook geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt als volgt: [...]

Uit artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een Unieburger die een verblijfsrecht wil verwerven in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient aan te tonen dat hij over “voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Daarbij vermeldt de wet dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

2. Door verzoekster werd een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving op 31.08.2017 als Unieburger.

Door verzoekster werd een bewijs voorgebracht dat zij is ingeschreven in het Albeda College te Rotterdam. Verzoekster studeert hier. Door haar studies verkrijgt zij van het Nederlandse Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (de Dienst Uitvoering Onderwijs) een studiefinanciering. Concreet verkrijgt verzoekster een maandelijkse toelage van 894,60 euro. Door verzoekster werden hiertoe de nodige bewijzen voorgebracht.

In de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij kennis heeft van deze documenten waaruit de bestaansmiddelen van verzoekster blijken.

De verwerende partij stelt echter dat: “Echter diende vastgesteld te worden dat de verkregen studiefinanciering onvoldoende hoog is om te voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid van de wet van 15/12/1980. Aan de hand van de vermelde bedragen van de studiefinanciering moet besloten worden dat betrokkene heden en naar de toekomst toe, niet kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen (rekening houdend met de gezinslast)”.

Met deze beoordeling is verzoekster het niet eens, gelet op de vereisten van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet zowel als het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.

Indien blijkt dat de bestaansmiddelen niet (minstens) gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, moet er rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

Hoewel de gezinslast kennelijk wordt vermeld door de verwerende partij in de bestreden beslissing (“rekening houdend met de gezinslast”), wordt er geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster (waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen).

Verzoekster verkrijgt immers een studiefinanciering gedurende de periode dat zij haar studies vervolledigt aan het Albeda College te Rotterdam. De studies stellen verzoekster in staat om zich beter te kunnen richten op de arbeidsmarkt en, bijgevolg, een groter inkomen (bestaansmiddelen) te verwerven. Via haar studies, investeert verzoekster in haar mogelijkheden.

Het inkomen dat zij in tussentijd verwerft ondersteunt haar gedurende het studietraject. De verwerende partij diende dan ook rekening te houden met de aard van het inkomen dat verzoekster geniet, in het bijzonder met de mogelijkheden die verzoekster verwerft om een groter inkomen te verkrijgen.

In aanvulling van het voorgaande, diende de verwerende partij ook rekening te houden met de regelmaat van dit inkomen. Immers, zolang verzoekster haar studies vervolledigt verkrijgt zij deze studiefinanciering. De regelmaat van dit inkomen is dan ook verzekerd.

Door dit na te laten, schendt de verwerende partij artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.

3. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet over de vereiste bestaansmiddelen zou beschikken "om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk".

De verzoekende partij werpt verder op dat de gemachtigde in het kader van zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij tot op heden nooit ten laste is geweest van het sociale bijstandsstelsel in België. Zij en haar gezin hebben immers nog nooit hulp gevraagd aan het OCMW.

Hieruit blijkt dat zij wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen om voor haarzelf en voor haar gezin te zorgen. Minstens dient de verwerende partij hiermee rekening te houden in de beoordeling die haar toekomt.

Door dit na te laten, schendt de verwerende partij artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster ook de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2 Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1°[...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3°[...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekster meent dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle gegevens. Zij meent dat de gemachtigde bij het beoordelen van de bestaansmiddelen niet enkel moet rekening houden met de “gezinslast”, maar ook met de “persoonlijke situatie”, zoals met de “aard” en de “regelmaat” van de inkomsten. Concreet vervolgt zij wat betreft de aard van het inkomen dat de gemachtigde ook rekening had moeten houden met het grotere inkomen dat zij in de toekomst omwille van haar studies, die een investering uitmaken, zal verwerven. Daarnaast meent zij dat ook niet afdoende met de regelmaat is rekening gehouden, nu deze inkomsten gegarandeerd zijn elke maand gedurende haar studies. Verder stipt zij aan nog nooit ten laste geweest te zijn van het sociale bijstandstelsel in België, hetgeen betekent dat haar bestaansmiddelen voldoende zijn om voor zichzelf en haar gezin te zorgen. De gemachtigde heeft hier geen rekening mee gehouden volgens verzoekster.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat de gemachtigde van oordeel is dat aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet kan worden vastgesteld dat verzoekster voldoende bestaansmiddelen heeft overeenkomstig artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist dit en stelt dat uit het gegeven dat zij nog geen beroep heeft gedaan op de Belgische sociale bijstand afgeleid kan worden dat deze inkomsten volstaan. De Raad merkt vooreerst op dat geen attest voorligt van het OCMW waarin wordt gesteld dat verzoekster nog geen beroep op het OCMW heeft gedaan. Bijgevolg diende de gemachtigde hierover niet de motiveren. Bijkomend moet de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing onderzoeken of de voorgelegde bestaansmiddelen volstaan “om te voorkomen dat men ten laste komt van het sociale bijstandstelsel”, dus niet alleen op heden maar ook naar de toekomst toe. Het gegeven dat zij in het verleden nog geen beroep zou gedaan hebben op het OCMW, betekent niet automatisch dat zij dit in de nabije toekomst niet zal moeten doen. Naar unierecht wordt een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelen toegestaan (zie naar analogie HvJ 21 april 2016, Mimoun Khachab t. Subdelegación del Gobierno en Álava, C-558/14). De gemachtigde onderzocht in casu aan de hand van de door verzoekster neergelegde bewijsstukken of zij over voldoende inkomsten beschikt zoals bepaald in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst op een bedrag van 894,60 euro aan maandelijkse studiefinanciering. Het is voor de Raad onduidelijk hoe verzoekster aan deze maandelijkse studietoelage komt, nu uit de stukken van het administratief dossier een studiefinanciering blijkt van 639,54 euro per maand. In casu kan niet worden vastgesteld dat de beoordeling van de gemachtigde dat dit bedrag aan studiefinanciering voor een gezin met drie minderjarige kinderen ruim onvoldoende is, onredelijk is. Ook een bedrag van bijna 900 euro, waar verzoekster vanuit gaat, is kennelijk onvoldoende. Verzoekster legde ook nog een aantal dagcontracten uit interimtewerkstelling neer waar de gemachtigde ook rekening mee hield. De gemachtigde stelde echter terecht vast dat de loonfiches ontbreken waardoor niet vaststaat hoeveel zij hiermee juist bijverdiende. Bovendien gaat het slechts om enkele dagen voor de maanden september, oktober en november 2017 en stelde de gemachtigde vast dat uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat deze volledig beëindigd werd op 2 december 2017. Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift. Ook wat de bijdragen van haar partner betreft, stelt de gemachtigde vast dat deze dateren van 2016 en er niet blijkt dat hij sindsdien nog bijdraagt in de gezinslasten. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat uit een verslag van een gesprek dat zich in het administratief dossier bevindt van 13 september 2017 blijkt dat haar partner “nog niet [mag] werken tot zijn papieren in orde zijn”. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift ook de vaststelling dat haar partner niet bijdraagt tot de gezinslasten niet.

Verzoekster stelt echter dat de gemachtigde rekening had moeten houden met het grotere inkomen dat zij zal verdienen in de toekomst omwille van haar studies. Dit is echter een loutere hypothese. Verzoekster toont niet aan dat zij op dit moment omwille van haar studies concrete arbeidsmogelijkheden heeft. Met deze kritiek toont zij niet aan actueel voor zichzelf en haar kinderen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste

komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De gemachtigde heeft wel degelijk op afdoende wijze rekening gehouden met de aard van het inkomen, zijnde een studietoelage. Vervolgens wat betreft de regelmaat van het inkomen, met name voor de volledige duur van haar studies, kan hieruit niet blijken dat deze voldoende zouden zijn. Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, kan enkel blijken dat dit maandelijks bedrag keer op keer te laag is, zoals de gemachtigde terecht vaststelt. De Raad volgt verzoekster dan ook niet dat de gemachtigde niet afdoende met de regelmaat van de inkomsten zou rekening gehouden hebben.

Op grond van deze argumenten kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde uitgegaan is van onjuiste feitelijke gegevens, of hij deze incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde met enig gekend, nuttig element geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing in het licht van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. De zorgvuldigheidsplicht reikt in het kader van deze procedure niet zo ver dat de gemachtigde allerhande hypothesen moet onderzoeken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES